

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 179/2024-30

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľa a sudcov Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDAKOVANÉ], zastúpených Advokátska kancelária Hopferova s.r.o., Bajzova 2, Košice, proti uzneseniu Okresného súdu Košice I sp. zn. 12Em/1/2020 z 22. decembra 2022 a proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4CoE/3/2023 zo 7. decembra 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 5. marca 2024 domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj základného práva na rešpektovanie ich súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 ústavy a čl. 8 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu (v súčasnosti Mestského súdu Košice) sp. zn. 12Em/1/2020 z 22. decembra 2022 a uznesením krajského súdu sp. zn. 4CoE/3/2023 zo 7. decembra 2023. Sťažovatelia žiadajú, aby ústavný súd obe napadnuté uznesenia zrušil a vec vrátil konajúcim súdom na ďalšie konanie. Rovnako žiadajú o priznanie finančného zadostučinenia v sume po 2 500 eur od mestského súdu aj krajského súdu a náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že otec maloletého sťažovateľa sa návrhom doručeným okresnému súdu 29. augusta 2020 domáhal nariadenia výkonu rozhodnutia Okresného súdu Košice II č. k. 27P/157/2016-422 z 29. marca 2019 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 8CoP/260/2019-577 z 26. februára 2020 v časti úpravy styku otca s maloletým synom (maloletým sťažovateľom). Navrhovateľ bol toho názoru, že matka maloletého sťažovateľa (sťažovateľka) nerešpektuje vykonateľné rozhodnutia týkajúce sa úpravy jeho styku s ich

maloletým synom. Okresný súd napadnutým uznesením z 22. decembra 2022 nariadil výkon predmetných rozhodnutí. Proti uzneseniu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, namietajúc, že napadnuté uznesenie nevychádza zo skutočného stavu veci, považuje ho za predčasne a neodôvodnene vydané, pričom skutkový stav, ktorý súd zistil, nesprávne vyhodnotil a dospel k mylným záverom, ktoré dostatočne, riadne a presvedčivo neodôvodnil. O odvolaní sťažovateľky rozhodol krajský súd napadnutým uznesením zo 7. decembra 2023 tak, že napadnuté uznesenie okresného súdu potvrdil.

II.

Argumentácia sťažovateľov

3. Sťažovateľka nesúhlasí s nariadením výkonu rozhodnutia ani s potvrdením rozhodnutia okresného súdu krajským súdom. Počas celého priebehu vykonávacieho konania (od 29. augusta 2020, pozn.) bolo jasne preukázané, že sťažovateľka ako matka maloletého sťažovateľa vyvíjala všetku snahu s cieľom uskutočňovania styku otca s maloletým dieťaťom, rešpektovala všetky návrhy a odporúčania, ktoré súd predostrel, bola ochotná sa podrobiť a aj sa podrobila opatreniam, riadne poskytovala súčinnosť súdu a aktívne participovala na vykonávaní opatrení spoločne s ďalšími inštitúciami na účely zlepšenia vzťahu otca s maloletým dieťaťom.

4. Z priebehu vykonávacieho konania bolo evidentné, že nerealizovanie styku v súlade s predstavami otca maloletého sťažovateľa dával otec maloletého a rovnako aj príslušný súd na vrub výlučne sťažovateľke ako povinnej. Sťažovateľka pritom zabezpečovala okrem fyzickej prípravy aj psychickú prípravu maloletého sťažovateľa na styk s otcom, ktorý sa na začiatku uskutočňoval v jej prítomnosti len kvôli tomu, že maloletý sa s otcom úplne odmietal stretnúť bez sťažovateľky, na stretnutia nechcel odísť a nechcel cestovať s otcom v aute. Uvedené skutočnosti boli preukázané počas celého priebehu vykonávacieho konania, a to prostredníctvom výpovedí uskutočnených pred súdom, v podaniach a vo vyjadreniach adresovaných súdom, ako aj zo správ kolíznej opatrovníčky a mediátorky. Konajúce súdy však vôbec nebrali do úvahy správanie maloletého sťažovateľa a jeho názor a rovnako sa nezaoberali ani skúmaním ospravedlniteľných dôvodov v prípade nerealizovania styku.

5. Sťažovatelia uviedli, že 1. decembra 2022 bola do konania predložená správa mediátorky, ktorá odporučila, aby bola zapojená kompetentná osoba – psychológ, s maloletým dieťaťom sa začalo aktívne pracovať a súbežne by sa pokračovalo v mediácii, aby dokázali adekvátne reflektovať potreby maloletého sťažovateľa. Okresný súd v priebehu mesiaca december 2022 vyzval sťažovateľku na podanie informácie, či bola maloletemu dieťaťu zabezpečená psychologická pomoc. Napriek tomu, že na oznámenie stanovil sedemdnňovú lehotu, ešte pred jej uplynutím vydal uznesenie, ktorým nariadil výkon rozhodnutia. Vydaním rozhodnutia tým pretrhol rozbehnutý proces v rámci mediácie. Zároveň mala byť porušená zásada predvídateľnosti súdnych rozhodnutí a zákazu prekvapivých rozhodnutí, keď sa súd ešte v septembri 2022 vyjadril, že nie je možné nariadiť výkon rozhodnutia.

6. Podľa sťažovateľov súd riadne a zreteľne nezrejmil svoje úvahy, ktoré ho viedli k nariadeniu výkonu rozhodnutia a náležite sa nevysporiadal so skutočnosťami, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania, pričom sa obmedzil na strohé konštatovanie dôvodov, pre ktoré výkon rozhodnutia nariadil. Rovnaké pochybenie vidí sťažovateľka aj pri postupe krajského súdu, ktorý sa pri

skrátenom odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiadal s podstatnými tvrdeniami uvádzanými sťažovateľkou v odvolaní. Ustanovenie § 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku umožňuje odvolaciemu súdu použiť skrátene odôvodnenie rozhodnutia v prípade, ak sa odvolací súd s odôvodnením rozhodnutia prvej inštancie stotožňuje v celom rozsahu. Aj v prípade skráteneho odôvodnenia sa však musí vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní. Krajský súd sa vôbec nevysporiadal s podstatnými tvrdeniami sťažovateľky a rovnako ako okresný súd len stroho konštatoval, že dôkazy nachádzajúce sa v súdnom spise neumožňujú prijať jednoznačný záver o tom, že zo strany matky vždy a za každých okolností dochádza k plneniu povinností. Odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu preto sťažovatelia považujú za nedostatočné a v rozpore so zásadou spravodlivosti.

7. Porušenie práva na spravodlivý proces vidí sťažovateľka aj v tom, že jej zákonným spôsobom neboli prvoinštančným súdom doručované vyjadrenia otca maloletého týkajúce sa priebehu styku s maloletým a ani správy kolízneho opatrovníka.

8. Sťažovatelia uzavreli, že napadnuté uznesenia vychádzajú z nesprávne a nedostatočne zisteného skutkového stavu, ktorý následne súd nesprávne vyhodnotil, a tak dospel k mylným záverom. Súd tak sťažovateľke nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, a teda k porušeniu označených článkov ústavy a dohovoru. Zároveň boli porušené základné práva maloletého sťažovateľa podľa Dohovoru o právach dieťaťa. Nemožno opomenúť aj právo na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 ústavy a čl. 8 ods. 1 dohovoru.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Podstatou ústavnej sťažnosti je nesúhlas sťažovateľov s uznesením okresného súdu, ktorým nariadil výkon rozhodnutia v časti úpravy styku maloletého sťažovateľa s jeho otcom, ako aj následným potvrdením daného rozhodnutia zo strany krajského súdu. Základom argumentácie sťažovateľov o porušení ich práv rozhodnutím okresného súdu je tvrdenie, že okresný súd pri nariadení výkonu rozhodnutia nezohľadnil skutkové okolnosti zistené v priebehu vykonávacieho konania, nevzal do úvahy názor maloletého sťažovateľa a nariadil výkon rozhodnutia predčasne bez ohľadu na odporúčanie mediátorky na vyhľadanie psychologickéj pomoci pre maloletého sťažovateľa. Napadnuté uznesenie krajského súdu je podľa sťažovateľov nedostatočne odôvodnené, keďže krajský súd sa nevysporiadal s kľúčovými námietkami uvedenými v odvolaní.

III.1. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením okresného súdu:

10. V súvislosti s tou časťou ústavnej sťažnosti, ktorá smeruje proti napadnutému uzneseniu okresného súdu, poukazuje ústavný súd na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého rozhoduje o individuálnych sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb vo veci porušenia ich základných práv alebo slobôd v tých prípadoch, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Jeho zmysel a účel je v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale rovnako je aj úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci výkonu im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných

orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

11. Vzhľadom na to, že napadnuté uznesenie okresného súdu bolo predmetom odvolacieho prieskumu zo strany krajského súdu, ústavný súd nemá právomoc na opakované preskúmanie napadnutého uznesenia okresného súdu, preto odmietol danú časť ústavnej sťažnosti sťažovateľov podľa § 56 ods. 2 písm. a) v spojení s § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením krajského súdu:

12. Sťažovatelia okrem námietok deklarujúcich nesúhlas so samotným nariadením výkonu rozhodnutia osobitne vo vzťahu k uzneseniu krajského súdu namietajú, že sa krajský súd nevysporiadal s relevantnými námietkami uvedenými v odvolaní, ale v plnom rozsahu odkázal na závery uznesenia okresného súdu. Odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu preto považujú za nedostatočné.

13. V súvislosti s takto vymedzeným predmetom ústavnej sťažnosti ústavný súd v prvom rade uvádza, že pokiaľ ide o medze jeho zasahovania do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, neprislúcha mu hodnotiť správnosť skutkových záverov či právneho posúdenia veci všeobecnými súdmi, ako to od neho požadujú sťažovatelia, pretože nie je prieskumným súdom, nadriadeným súdom a ani ochrancom zákonnosti. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov, ale jeho úloha sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách, a to najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv.

14. K namietanému porušeniu dotknutých práv malo dôjsť rozhodnutím vo vykonávacom konaní vo veciach maloletých, teda v konaní, ktorého účelom je zabezpečenie dobrovoľného či núteného výkonu právoplatného súdneho rozhodnutia o úprave styku dieťaťa s rodičom. Nemožno tiež opomenúť, že štát prostredníctvom tohto typu konania zabezpečuje svoj pozitívny záväzok vyplývajúci z práva na súkromný a rodinný život v zmysle čl. 19 ods. 2 ústavy a čl. 8 dohovoru a práva rodičov na starostlivosť o deti, resp. práva detí na rodičovskú výchovu a starostlivosť v zmysle čl. 41 ods. 4 ústavy a čl. 8 dohovoru.

15. Právo dieťaťa a rodiča „byť spolu“ je jedným zo základných prvkov rodinného života, a to aj v prípade, ak sa vzťah rodičov rozpadol. Štátne orgány (v tomto prípade všeobecný súd) sú povinné prijať všetky opatrenia smerujúce k rozvoju existujúceho puta medzi dieťaťom a jeho rodičom a naviazaniu styku medzi nimi (rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Voleský proti Českej republike z 29. 6. 2004, č. 63627/00, § 117 – § 118).

16. Ústavný súd sa oboznámil s obsahom súdneho spisu a zároveň preskúmal, či sa krajský súd v napadnutom rozhodnutí vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami uvedenými v odvolaní sťažovateľky, a teda či ho možno z tohto aspektu označiť za ústavne akceptovateľné. Zo spisu v podstatnom vyplýva, že od podania návrhu do vydania rozhodnutia o nariadení výkonu prebiehalo

vykonávacie konanie 2 roky a 4 mesiace. Okresný súd v jeho priebehu okrem výsluchu strán sporu na pojednávaniach a priebežného zisťovania pomerov v rodine prostredníctvom kolízneho opatrovníka určil rodičom povinnosť podrobiť sa spolupráci s referátom poradensko-psychologických-služieb, pokúsil sa prehľbiť vzťah medzi otcom a maloletým synom prostredníctvom spolupráce s Centrom pre deti a rodiny, rovnako aj prostredníctvom mediácie, avšak tieto inštitúty nedocielili želaný efekt. Medzi otcom maloletého sťažovateľa a jeho synom nebol počas celého vykonávacieho konania uskutočňovaný styk v zmysle vykonateľných súdnych rozhodnutí. Z obsahu súdneho spisu taktiež jednoznačne vyplýva, že za dostatočnej súčinnosti matky je možné riadne realizovať styk maloletého sťažovateľa s otcom, keďže v určitom štádiu vykonávacieho konania (november 2021 až február 2022) dochádzalo k styku síce v užšej miere, avšak bez jej prítomnosti. Ústavný súd pripúšťa, že obsah spisu nedáva jednoznačný záver k tomu, že by matka maloletého sťažovateľa vyslovene upierala otcovi kontakt so synom, rovnako však neboli zistené žiadne ospravedliteľné dôvody, pre ktoré k styku nedochádza v plnom rozsahu s rešpektovaním výrokov vykonateľných exekučných titulov.

17. Ústavný súd sa nestotožňuje s názorom sťažovateľky o nezohľadnení názoru maloletého dieťaťa pri realizácii styku s jeho otcom. Okresný súd, naopak, prihliadal na záujem maloletého sťažovateľa v priebehu celého vykonávacieho konania práve využitím už špecifikovaných inštitútov, ktoré predchádzali samotnému nariadeniu výkonu rozhodnutia. Ústavný súd v týchto intenciách uvádza, že najlepším záujmom každého maloletého dieťaťa je možnosť budovania si vzťahových väzieb k obojmu rodičom, pričom skutočnosť, že rodičia maloletého dieťaťa spolu nežijú, nie je objektívnym dôvodom na vylúčenie jedného z nich zo života maloletého. Práve plynutie času je v takýchto prípadoch tým zásadným faktorom, ktorý môže ovplyvniť ochladnutie či úplné vzájomné odcudzenie rodiča a dieťaťa. Právom maloletého dieťaťa je (ak je to možné) budovať si a mať vzťah k obojmu rodičom a nevyrastať v prostredí, v ktorom je jeden z rodičov „zavrhnutý“. Konajúce súdy preto nesmú na toto právo dieťaťa rezignovať.

18. S týmto názorom ústavného súdu korešponduje i odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu. Ten najskôr zdôraznil, že odvolanie možno v zmysle § 377 ods. 2 a 3 Civilného mimosporového poriadku odôvodniť len tým, že exekučný titul nie je vykonateľný alebo že okolnosti, ktoré nastali po vzniku exekučného titulu, spôsobili zánik uloženej povinnosti. Sťažovateľka ako povinná nenamietala vykonateľnosť exekučného titulu, čím nebol naplnený prvý dôvod, ktorým možno odvolanie proti uzneseniu o nariadení výkonu rozhodnutia odôvodniť. Krajský súd po dôkladnom rozbere spisového materiálu z vyjadrení účastníkov konania ani zo správy kolíznej opatrovníčky nezistil existenciu okolností, ktoré by nastali po vzniku exekučného titulu a spôsobili by zánik uloženej povinnosti. V tomto smere zdôraznil, že dôvodom problematickej realizácie styku je odmietavý postoj maloletého dieťaťa k otcovi, ktorý však nemá racionálny základ. Dôkazy nachádzajúce sa v súdnom spise rovnako neumožňujú prijať jednoznačný záver o tom, že zo strany matky dochádzalo vždy a za každých okolností k plneniu jej povinnosti. Sťažovateľka nenašla spôsob, ako maloletého k realizácii styku v plnom rozsahu viesť, a nesúhlas maloletého nebol ani podľa krajského súdu dôvodom, pre ktorý by bolo možné ospravedlniť nepodrobovanie sa súdnemu rozhodnutiu v plnom rozsahu. Krajský súd zároveň konštatoval, že právo dieťaťa na rovnocenný a rovnoprávny vzťah k obojmu rodičom môže byť porušené len vtedy, keď rodič ohrozuje život alebo zdravie maloletého dieťaťa, čo sa v danom prípade nepotvrdilo.

19. Ústavný súd v nadväznosti na obsah odôvodnenia krajského súdu nezistil, že by interpretácia a aplikácia ustanovení o výkone rozhodnutia vo veciach maloletých bola svojvoľná, popierajúca ich podstatu a zmysel alebo že by právne závery krajského súdu boli zjavne neodôvodnené. Krajský súd síce stručne, no zrozumiteľne vysvetlil nosné dôvody, ktoré ho viedli k potvrdeniu rozhodnutia súdu prvej inštancie. Sťažovateľka vo svojom odvolaní neuviedla žiadne nové (iné) dôvody, pre ktoré sa styk otca s maloletým neuskutočňuje, resp. uskutočňuje sa len v značne obmedzenom rozsahu, a preto ústavný súd v okolnostiach veci považuje za postačujúce odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, v ktorom sa krajský súd v otázke (ne)existencie ospravedlniteľných dôvodov, pre ktoré sa sťažovateľka nemohla podrobovať rozhodnutiu, iba stotožnil so záverom okresného súdu.

20. Ústavný súd preskúmal obsah spisu aj v kontexte ďalších sťažnostných námietok. Námietku týkajúcu sa výzvy súdu na podrobenie sa psychologickému pomoci pre maloletého sťažovateľa a následne podľa sťažovateľky predčasného vydania rozhodnutia považuje ústavný súd za nedôvodnú. Sťažovateľka oznámila okresnému súdu závery zo správy mediátorky, teda jej odporúčanie na prípadné vyhľadanie psychologického pomoci pre maloletého sťažovateľa podaním doručeným okresnému súdu 1. decembra 2022. Následne súd 6. decembra 2022 vyzval právnych zástupcov oboch rodičov na vyjadrenie, či bola dieťaťu poskytnutá psychologická pomoc. Právna zástupkyňa otca na výzvu uviedla, že otec maloletého mu zabezpečil psychologickú pomoc prostredníctvom psychologičky Mgr. Vandy Švecovej, ktorá mu ju vie poskytnúť od februára 2023, o čom informovala 7. decembra 2023 aj právnu zástupkyňu matky, čo potvrdila kópiou e-mailovej správy. Právna zástupkyňa matky však ani na výzvu súdu, ani na e-mail právnej zástupkyne otca písomne nereagovala. Následne súd 22. decembra 2023 nariadil výkon rozhodnutia. Takýto postup nemožno označiť za porušujúci právo na spravodlivý proces. Samotné nariadenie výkonu rozhodnutia nebráni tomu, aby došlo aj k súbežnej psychologickému pomoci pre maloletého sťažovateľa, ak to bude v jeho najlepšom záujme. K námietke údajného nedoručovania podaní okresným súdom sťažovateľke v priebehu vykonávacieho konania ústavný súd uvádza, že ju považuje za neprípustnú, keďže ju sťažovateľka neuplatnila v odvolaní.

21. Ústavný súd v závere dáva do pozornosti, že aj po nariadení výkonu rozhodnutia platí, že ak súd zistí až po vydaní uznesenia o nariadení výkonu rozhodnutia, že existujú ospravedlniteľné dôvody, pre ktoré sa povinný nemôže podrobovať rozhodnutiu, nepostupuje podľa § 379, § 382 a § 383 Civilného mimosporového poriadku a výkon rozhodnutia neuskutoční. Sťažovateľom sa teda vydaním napadnutého uznesenia súdna ochrana ako taká neodopiera, pretože ďalší vývoj veci v takej špecifickej časti civilného mimosporového konania, akou je výkon už právoplatného rozhodnutia, je otvorený, závisí od vývoja ďalších okolností a je výlučne v kompetencii všeobecných súdov, ako sa s nimi v kontexte relevantnej právnej úpravy vysporiadajú.

22. Za týchto okolností ústavný súd nevidí dôvod na to, aby zasahoval do rozhodovacej právomoci všeobecných súdov v tejto veci. Napadnuté uznesenie krajského súdu je zlučiteľné s označenými článkami ústavy a dohovoru, preto ústavný súd ústavnú sťažnosť vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

23. Vo vzťahu k namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 19 ods. 2 ústavy a čl. 8 ods. 1 dohovoru je potrebné posúdiť, či rozhodnutie o nariadení výkonu rozhodnutia je možné považovať za zásah, ktorý je zákonný, legitímny a primeraný sledovanému cieľu. V tejto súvislosti je

rozhodujúci záver o ústavnej akceptovateľnosti napadnutého uznesenia z pohľadu základného práva na súdnu ochranu. Napadnutým rozhodnutiam predchádzalo komplexné posúdenie pre vec relevantných skutočností v takom špecifickom a citlivom konaní, akým je personálna exekúcia, a to v čase, keď sa styk otca s maloletým realizoval v značne obmedzenom rozsahu a len za prítomnosti matky, v dôsledku čoho hrozilo ochladnutie citových väzieb medzi otcom a dieťaťom, a preto nedošlo ani k porušeniu práv podľa čl. 19 ods. 2 ústavy a čl. 8 ods. 1 dohovoru a aj túto časť ústavnej sťažnosti ústavný súd odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

24. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľov v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. apríla 2024

Libor Duľa
predseda senátu